

ENTREVISTA

Flavia Company

Narradora

“Saber que no hi ha res immutable és un punt per agafar-s’hi”

FRANCESC BOMBÍ-VILASECA

L'obra literària de Flavia Company (Buenos Aires, 1963) no para de créixer. Acaba de publicar el seu segon llibre infantil, 'L'illa animal' (amb il·lustracions de Sabala, Ed. Cruïlla), la versió en castellà de la novel·la 'Ni tu ni jo ni ningú' (Edicions 62, 1998; 'Ni tú ni yo ni nadie', El Aleph) i un recull de contes amb ressons epistolars, 'Género de punto' (El Aleph). En aquesta entrevista desvela alguns dels fonaments sobre els quals construeix la seva literatura

JORDI GARCIA

F.B.V. 'Género de punto' sembla que segueixi un camí totalment diferent al de la seva novel·la anterior, 'Melalcor'. De fet, els seus llibres anteriors eren una aposta bastant radical per la forma, mentre que en aquest no només canvia la forma per escurçar-se fins al relat sinó que fa una escriptura molt més assequible...

F.C. Sí, he optat per un llenguatge accessible, un llenguatge que té a veure amb el contingut dels relats, és a dir, la quotidianitat, la colloquialitat, la vida comuna. D'altra banda, les anècdotes mínimes que donen lloc als contes estan despulades completament, fetes d'un sol traç, com si diguéssim. L'aposta formal, en aquest cas, té a veure amb l'enfrontament dels punts de vista, entre realitat i ficció.

F.B.V. ¿Ha hagut de fer molts canvis per no escriure una novel·la? ¿Troba que el procés és gaire diferent?

F.C. Va ser quan m'hi vaig posar que em vaig adonar que escrivia relats. No va ser un desig previ. No vaig pensar: "Ara escriuràs un llibre de

relats...". En qualsevol cas, la feina és diferent, sí. Per escriure una novel·la fas servir molt més la memòria, per exemple. De tota manera, *Género de punto* parteix d'un desig unitari, d'una voluntat única...

F.B.V. Tot i així, d'alguna manera, la forma d'aquest llibre l'estructura de manera que gairebé és una novel·la...

F.C. Sí, exacte, això és el que volia dir. Els personatges del llibre podrien ser perfecta-

ment veïns d'un mateix bloc de pisos, o d'un mateix barri... Conèixer-se entre ells. Hi ha un ambient similar a tots els relats, un ambient urbà, actual, senzill.

F.B.V. El títol, 'Género de punto', ¿té a veure amb un punt de llibre, que "com que és una dona" li agrada molt fer mitja o amb què? A mi, no sé per què, em va remetre al punt G.

F.C. Ha, ha, ha! El punt G! Potser seria un bon tema per algun llibre... però no seria

senzill. El títol té a veure amb un parell de temes alhora. Per una banda, la meua relació insolent amb els gèneres literaris. Sempre escric buscant la frontera, el mestissatge, la pèrdua de valor de les etiquetes. D'altra banda, hi ha amagat el concepte que la literatura és una mena de teixit, un tipus de punt.

F.B.V. Les dones fan mitja, i elles són la majoria de protagonistes. Contraposi-ho amb 'Melalcor',

on no se sabia quin sexe tenia ningú, aquí les coses són molt clares. O no ho són?

F.C. És que aquí la dificultat la planteja el fet que la veritat no existeix, que tot depèn del punt de vista, que res no es pot assegurar d'una manera definitiva i total. I les dones... ja no en fan tanta, de mitja! Però sí, gran part de les veus narradores de *Género de punto* són femenines.

F.B.V. 'Melalcor' va sortir alhora en català i en castellà, ara surt en castellà 'Ni tu ni jo ni ningú' i 'Género de punto' només s'ha publicat en castellà. Hi ha cap raó?

F.C. Sí que n'hi ha. L'aparició ara de *Género de punto* en castellà té a veure amb el fet que l'he escrita directament en castellà. *Ni tu ni jo ni ningú* va sortir fa anys en català, perquè és la llengua en la qual la vaig escriure, i ara els editors –i també jo, naturalment– han volgut acostar-la a les persones que no poden llegir en català. La traducció és meua. Finalment, *Melalcor* va ser una obra escrita en les dues llengües alhora. I és per

La connexió Lispector

► El primer cop que li van dir a Flavia Company que la seva literatura recordava l'obra de Clarice Lispector, la de la Ràpita encara no havia llegit l'escriptora brasilera. I, esclar, ho va haver de fer i es va quedar enrampada. En el seu cas, la fascinació també ve per la banda biogràfica. Totes dues van escriure la primera novel·la als 17 anys i la van publicar als 23. Totes dues han inclòs un relat independent com a fragment d'una novel·la. Clarice Lispector va néixer a Ucraïna i als dos mesos va emigrar al Brasil; Company va néixer a Argentina i als 10 anys va emigrar a Catalunya

(d'Europa a Amèrica i d'Amèrica a Europa). Ara fa uns mesos vam gaudir de l'edició en un únic volum de la majoria de contes de la Lispector i a Flavia Company el cor se li va encongir d'emoció quan al penúltim relat –després de totes les emocions de les més de cinc-cents pàgines anteriors– una dona imagina una trucada d'aquelles impossibles, amb tota la conversa al cap perquè sap que ningú li trucarà... però li truquen! I qui? Precisament... la Flavia... Constanza.

És a dir, que Flavia Company, mantén la constància que et caracteritza. I gràcies.

► ► ►